

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 263/2020
13.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Димитар Иванов, адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д. ..., чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради уплате премија за добровољно пензијско осигурање, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3162/15 од 29.12.2015. године, у седници одржаној 13.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3162/15 од 29.12.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3162/15 од 29.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 104/14 од 29.05.2015. године са допунским решењем истог суда П1 104/14 од 16.11.2015. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да у корист тужиље уплати доприносе за добровољно пензијско осигурање код „ВВ“ а.д. из ..., у износу од 167.268,31 динара, за период од 01.03.2006. године до 04.03.2009. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.220,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3162/15 од 29.12.2015. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда са допунским решењем од 16.11.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени

Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је обавезивање туженог као послодавца на уплату у корист тужиле (као бившег запосленог) доспелих премија за добровољно пензијско осигурање код осигуравача, и то по основу уговора који је тужени закључио са осигуравачем и појединачног колективног уговора. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву запосленог да потражује од послодавца уплату у његову корист доспелих премија за добровољно пензијско осигурање (по основу уговора који је послодавац закључио са осигуравачем и појединачног колективног уговора), не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 07.06.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Због тога су, и одлуке апелационих судова, достављене уз ревизију, којима је различито одлучено о истом правном питању од усвојеног правног става, без утицаја на другачију оцену о испуњености услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Осим тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ставри ради уплате у корист тужиле (као бившег запосленог) доспелих премија за добровољно пензијско осигурање поднета је 14.11.2012 године, а преиначена повећањем тужбеног захтева 04.07.2013. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 167.268,31 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, од 114,2302 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 1.464,30 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић